

PŘÍMO TADY, MEZI VÁMI

Kateřina Müllerová

Přímo Tady, Mezi Vámi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Kateřina Müllerová

Přímo Tady, Mezi Vámi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Copyright © Kateřina Müllerová, 2025

Copyright © ilustrace na obálce Denisa Müllerová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7691-735-4

ISBN e-knihy 978-80-7691-903-7 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

PŘÍMO TADY, MEZI VÁMI

Kateřina Müllerová

● ■ **pointa**

Pro všechny, kteří knihu podpořili.
A hlavně pro prvního čtenáře, moji mamku.

Gabriel - 2022

Jsem tady první, jako vždycky. Každý druhý rok dám barák do pořádku a zaplatím lidem, co se starali o zahradu i kočky. Týden před příjezdem ostatních uklidím, nasekám dříví, zapnu topení a tak podobně.

Pro dnešek jsem měl všechno hotový a zašel si do Tesca pro pivo, který jsem vypil na lavičce Václava Havla. Na takovém plácku, kterému tady říkáme náměstí. Tý lavičce chybí to skleněný červený srdce, co má nahoře na opěradle, nevzal jsem ho já, ale občas si přeju, aby ho vyměnili a já sebral to nový. Rád bych ho přinesl domů. Ne na Stanici, ke mně domů, k dceři.

Vytáhnul jsem krabičku cigaret, vykouřil půlku cigára a pak ho i se zbytkem krabičky vyhodil. Myslím, že po mně má přijet Manažer, nebo možná Brácha, ale to bude až v říjnu. Teď mám měsíc pro sebe.

██████████, můj šéf a bohužel i kamarád, letos přijde taky. Uvidím ho poprvý po deseti letech. Trochu se bojím, co bude do deníku psát, ale upřímně, my ostatní nebudeme o moc lepší.

Záznam výslechu - 2021

Vyslýchající: Dobré ráno. Můžete prosím uvést své jméno, věk a poddruh?

██████████: Zaprvé, není ráno, vy sráči jste mě nechali spát tak dvě hodiny, což, a neberte to, jakože se snažím mikromanažovat svůj vlastní výslech, opravdu není dobrý nápad. Chci říct, že je známo, že nejlepší výsledky získáte od vězňů, se kterými bylo zacházeno lidsky, kteří dostali najíst a celou noc spali. Chápu, že mě nenecháte stýkat se s lidmi, ale opravdu? Ani trochu vody, kousek starého chleba? Jsme zase ve středověku, nebo co?

Tak dobře, začneme jménem? Jmenuji se ██████████. Nevím, kolik je mi let, v určitém okamžiku prostě přestanete počítat. A pokud to z mého obličeje není dostatečně jasné, jsem Yggdrasilan.

Vyslychajici: Uvedte prosim alespon priblizny odhad sveho veku.

██████████: Nevim, jako v pozemskych letech? Sakra, tak osm tisic? Asi tak nejak.

Vyslychajici: Proč by mělo být z vašeho obličejce jasné, že jste Yggdrasilan?

██████████: Protože mám dlouhé husté vlasy s charakteristicky ostrým výstupkem na čele, zapadlé oči s velkými duhovkami a záměrné jizvy na obličejce.

Vyslychajici: Jaká máte zjizvení na obličejce?

██████████: Chcete, abych vám je kulturně vysvětlil?

Vyslychajici: Vysvětlete prosím ta, která máte.

██████████: Na levém uchu mám čtyři čárky, což znamená, že mám čtyři děti, a na pravém uchu mám jednu čárku, což znamená, že jsem byl, nebo jsem teď v manželství. Také mám značku X, to je to, co mám na rtech. Můžete vidět, že střed X není v mezeře mezi mým vrchním a spodním rtem, jak to obvykle bývá, ale na mém spodním rtu. To proto, že jsem si to udělal sám. Vůbec ne tak, jak se to obvykle dělá. Chtěl jsem, aby to vypadalo víc cool, což bylo dost debilní, protože to doslova znamená „Jsem špatný člověk, drž se ode mě dál“. Stručně řečeno, byl jsem na Yggdrasilu ve vězení za násilný trestný čin.

Jizva mi znemožňuje setkat se s některými lidmi a navštívit některá místa.

Vyslychajici: Popište stručně sám sebe.

██████████: Jsem neuvěřitelně pohledný, mazaný jako liška a mám ptáka jako kůň.

Vyslychajici: Neberete tento rozhovor vážně, že ne?

██████████: Výslech, ale máš pravdu, neberu ho vážně.

Vyslychajici: Popište prosím stručně svůj vzhled. Tuto otázku pokládáme proto, abychom se ujistili, že se vám během návštěvy u nás nic nestalo.

██████████: Nejsem na návštěvě, jsem vězeň. Teď se prosím připravte na nejvíc generický popis Yggdrasilana, jaký jste kdy slyšeli. Jsem na vás trochu

podprůměrně vysoký, jako pro Děti myslím, ale na Yggdrasilu jsem průměrný. Mám opálenou olivovou kůži, trochu jako písek smíchaný s popelem. A to, protože nemám moc často možnost vidět skutečné sluneční světlo.

Mám dlouhé černé vlasy, oči s velkými tmavě zelenými duhovkami, tu zelenou teď krásně vidíte, protože moje zorničky ji pro jednu odkrývají. Asi to bude tím, že se někdo rozhodl, že tahle místnost bude mít strop z nejjasnějších bílých LED diod, jaké jsem kdy viděl. Mám ostré rysy, špičatý nos.

Mám dlouhé prsty, dlouhé nehty, některé z nich jsou nalakované červeně, ale už se mi trochu odlupují. Na dlaních a chodidlech mám jizvy od popálenin.

Mám pocit, že to je všechno, pokud nechceš, abych to zase nebral vážně. A neptáte se mě, protože se chcete ujistit, že se mi nic nestalo. Ptáte se, protože nemáte povolení mě vyfotit, všechno, co jsem vám teď řekl, by sedělo na většinu jiných nečistokrevných Yggdrasilanů, nepoznáte mě podle toho.

2022

Patřím mezi pár šťastných, kteří vědí, kam přesně v obrázku vesmíru zapadají. Já jsem prorok, zvěstovatel, hlasatel myšlenek. Mým cílem je vás informovat o vás samých. Tak se do toho dáme.

Každý den se vzbudím přesně v sedm ráno. Vystřelím z postele hned, jak zazvoní budík, mám ho nahlas a na výchozí zvuk, takže se leknu, začne mi bušit srdce a vím, že už znovu neusnu. Pak si vezmu telefon a vrátím se zpátky do postele, čtu zprávy, dokud na mě Gabriel nezakřičí: „Nechceš čaj?“ a já mu odpovím, že jo. To je většinou tak v deset.

Hodím na sebe oblečení ze včera, seběhnu po schodech dolů, vypiji si čaj a pak buď strávím další hodinu zíráním do mobilu, nebo cvičím, když necvičím, cítím se blbě. Ale snažím se na sebe nezlobit.

Jezdíme sem: já - [REDACTED] -, Gabriel, Andrea, Brácha, Pašerák a Manažer. Rick se možná ukáže. Nejsou to jejich opravdový jména, očividně, některý si vybrali sami, některý jsme jim dali my. Ne všechny jména genderově sedí, ale přišli jsme na to, že když jsou ty jména náhodný až takhle, tak je pro ostatní složitější zjistit, kdo jsme.

Další dva jsou v Oxfordu, jeden tam učí a jeden se tam fláká a předstírá, že studuje, ale občas jsou tady s námi. Pro Profesora a Doktoranda je mnohem jednodušší cestovat, lépe vzhledově zapadají, takže se tu čas od času ukážou, ale my je bohužel jen tak navštívit nemůžeme.

Teď v tom budete mít asi zmatek, ale přišlo mi lepší nás všechny představit hned na začátku a vysvětlit, že naše jména a zájmena, která používáme, nijak nesouvisí s tím, kdo jsme. Postupem času se to vyjasní, ale spíš asi ne, tak se smířte s tím, že se o nás některý věci prostě nedozvíte.

Dostal jsem za úkol tenhle deník rozepsat, nevím, čím nápad to byl, ale vždycky bylo jasné, že musím začít já. Protože nemám žádný filtr? Protože jsem jediný, kdo v tomhle zasraném domě zvládá vyjádřit svoje přání a potřeby? Ať je to, co je, tak tady konečně jsme.

I když to bude vypadat, jakože tenhle deník je pro nás, tak není, je hlavně pro vás, protože si myslíme, že když s námi budete soucítit, bude pro vás jednodušší přijmout to, co Vám chceme sdělit.

Nevím, jestli se to vůbec bude počítat jako deník, když sem nebudeme psát data, já si upřímně myslím, že data psát můžeme, ale byl jsem přehlasován.

Tak abych pokračoval s tím, co normálně dělám.

Včera jsem dokončil audioknihu pro Andreu, přečetl jsem pro něj Setkání s Rámou. Před pár dny jsem s ním šel na koncert, ale nelíbil se nám ani jednomu. Ten další, na který jsme šli, byli našťestí Placebo a ty byli dobrý. Ty se nám líbili, i když nehráli ani 20th Century Boy, ani Every Me and Every You. Ještě jsme spolu chtěli jít na Maneskin, ale už jsou bohužel vyprodaný. Manažer prý lístek sehnal, ale jenom jeden, parchant.

Dneska není můj nejlepší den, venku je mlha a mně se nechce nic dělat. Je jedno, kolik let sem lítám, pořád se mi nedaří přelstít zimní splíny. Zvládnul jsem s přehledem všechny kulturní šoky, naučil

jsem se dokonce česky. Překladač jsem ještě nevyhodil, až tak moc si nevěřím. Taky se musím nějak domluvit s ostatními ze Stanice, já umím jenom archaickou yggdrasilštinu, docela dobře česky a trochu wingsky. Ostatní umí Mateřský jazyk a domluví se mezi sebou bez překladače. Upřímně, česky jsem se naučil jenom proto, že jsem náš mluvčí a řeším průsery. Je to docela ironický, protože do největšího průseru, co jsme zatím měli, jsem se dostal já, a to v Německu. Německy samozřejmě neumím a můj překladač taky ne.

Nepamatuji si, jak dlouho jsem nemluvil s někým, kdo mluví mým rodným jazykem. Andrea tady má Bráchu, Pašerák Gabriela, Rick je technicky vzato odsud a Manažer si už asi nemá s kým si povídat nikde na tomhle světě.

Nejhorší je asi realita toho, že kdybych přijel domů, byl bych pro ně cizinec. Mám spletené vlasy jako Wingové a manželskou jizvu na uchu, o který neví ani můj bratr. A dost možná se o ni ani nedoví.

Minulý týden se na Stanici stalo něco šíleného. Je mi upřímně do breku, to bude ale spíš tím, že psychicky nezvládám cestovat sám než kvůli tomuhle. Víím, že jsem si to vybral. Přihlásil jsem se dobrovolně a mám tuhle práci rád, ale některý lidi pořád nesnesu.

Mám na Stanici svoje kluky, ti mi vyhovují, vědí, co po nich chci a co chci po nováčcích. Taky vědí, čím si vydělávám peníze, a buď je jim to jedno, nebo z toho mají srandu.

Je tam taky moje oblečení, začalo to jako vtip. Jednoho krásného dne si Brácha začal stěžovat, že nedodržuji dress code a ne nosím správně uniformu, což byla pravda. Možná jsem na papíře jejich nadřízený, to ale neznamená, že se mi líbí všechna pravidla, který máme. No, a tak jsem další den přišel na trénink ve svojí uniformě, ale z mojí druhé práce, pořád ale dodržuji bezdotyková pravidla. Takže žádná holá kůže.

A přeneslo se to do jedné z mých poznávacích značek. Čím jednodušeji jsem poznat, tím jednodušší moje práce na Stanici je.

Mám rád rutinu. Ráno vstát, snídaně, ranní schůze, trénink, oběd, pauza, přednášky nebo praxe, večere, evaluace a pak plním individuální přání.

Minulý týden jsem zase musel začít nosit Gabrielovy svetry. Jako Gaian je má od zdravotníka povolený nosit, i v naší stálé, pohodlné, pokojové teplotě. Já jsem od Gabriela neměl povolený si je půjčit, jelikož, k mému lehce zděšenému překvapení, na Stanici při

mém návratu nebyl. A místo něho mezi rekruty velela kupodivu funkční anarchie.

Jako technicky je to dezerce, ještě si o tom popovídáme. Znáám ho skoro celý jeho život, na to, že opustí svoje stanoviště bez povolení, bych ho netipoval.

Několik našich svěřenců našlo moje starý videa. Upřímně starý jsou, jenom protože jsem zatím neměl šanci natočit nějaký nový, nestydím se za ně. Taky abych byl úplně upřímný, já je natáčím rád a jde mi to. Taky z toho celá Stanice žije, ale o tom zase jindy.

Není to poprvé, co mě někdo, kdo jen tak procházel naší Stanicí, poznal, ale většinou je to vtipné. Vždycky to vím podle toho, jak se na mě dívají, sklopí hlavu, dají si ruku přes pusku a začnou si mezi sebou šeptat. Předstírám, že je nevidím, ale když vzhlednou, tak se na ně usmějí a mrknu, pak jen koukám, jak jim do tváří stoupá červeně.

Moji oblíbení jsou ale ty, co mi to na plnou hubu řeknou: „Viděl jsem tě na internetu.“

S těma si rád hraji, nesmějí se, to by zkazilo scénu, ale v duchu jsem jako malý kluk, kterému někdo dal jeho první autíčko na ovládání.

„To je možný,“ řeknu s kapičkou opovržení. Jenom s kapičkou, s celou kapkou už bych vypadal jako povrchní hajzl a nebyla by to sranda.

„Neměl jsi toho moc na sobě.“

„Měl jsem asi rukavice, ne?“

„V těch opravdu dobrejch rukavice nemáš...“

Natáčím sám bez produkce, takže v některých případech nepoužívám rukavice, protože svoje „spoluhráče“ předem znám.

Posadím se na kraj křesla, položím loket na stůl a seduju je od hlavy k patě a zpátky pohledem. Všichni se trochu zavrtí nebo stisknou rty.

Visí na mně očima a očekávají, co řeknu, očekávají to, co už jsem řekl tolika lidem před nimi. Otevřu pusku, podívám se za ně a oni se podvědomě posunou blíž.

Vím přesně, co chtějí slyšet.

Kluci, holky, zbytek.

Všichni to ode mě chtějí a očekávají s každým tlukotem srdce. Nechám to viset ve vzduchu pár vteřin. Přesně jak dlouho vycí-

tím individuálně, mám to nacvičený a po letech už je to jenom další instinkt. Musí to viset přesně o půl vteřiny déle, než je pohodlné.

Začnou mít strach, že jim to neřeknu, a nervózně polknou, řasy jim kmitají mezi mýma očima a otevřenými rty.

Pak rty zavřu, zašklebím se, zvednu se a otočím se k odchodu, srdce jim spadnou do žaludků a zahanbeně se podívají na zem. Začnou si myslet, že moje kapička opovržení byla ve skutečnosti kapka opovržení.

Jsou přesně tam, kde je chci mít, zatají dech, podívají se na zem, někteří se rovnou začnou omlouvat.

Pak je obejdu, rychle povytáhnou jejich židle tak, že jim rozhodím rovnováhu. Vezmu jednu jejich ruku do dlaní, dřepnu si k nim a řeknu: „Ty moc dobře víš, že si to nezasloužíš.“ Nechám jim v ruce seznam úkolů a odejdu.

Na konci dne při evaluaci si je k sobě přivolám, poslední dobou už mi ty lístky vracejí bez požádání, kleknou mi k nohám. Ty inteligentnější si vezmou polštář. Už mají informace od ostatních, co jsou tady dýl. Nepožaduji to od nich, ale tak nějak začali sami od sebe a kdo jsem, abych jim zabraňoval v realizaci přání?

Přečtu si lístek úkolů a v systému zkontroluji, jestli je opravdu všechny splnili. Nepožaduji od nich, aby se koukali na zem a dali si ruce za záda, ale i tak to půlka z nich stejně udělá. Vím přesně proč, prostě to chtějí udělat.

Klečet na zemi se po pár minutách omrzí a ještě předtím, než se uvelebí, jim řeknu: „Hodná holka/kluk/jméno, můžeš jít.“

Oni se zvednou a vrátí do řady, kde se rozzáří a občas dostanou i pár poplácání po zádech od ostatních. Málokdy se stane, že někdo nesplní svoje úkoly a pošlu ho zpátky se slovy zklamání. Ty pak musím najít znova po evaluaci, nechci nováčky nechávat na špatné notě, tak je požádám o jeden další úkol.

Chci po nich jejich čas. Dají mi deset až čtyřicet minut, kdy se ode mě nesmějí vzdálit. Když zazvoní budík, tak je taky pochválím a požádám o odchod.

Tyhle interakce miluji. Tyhle z obou stran konsensuální interakce, který nikam fyzicky nevedou. Je to jenom hra, jenom je chytím za ruku a dám jim pár úkolů, nic víc. Taky oni chodí za mnou, já jen plním přání. Nikdy jsem nic nezačal já.

Ale.

Minulý týden se mi jedna holka „omylem“ vloupala do koupelny a pak si na obědě sundala boty a začala mi přejíždět nohou přes péro z druhý strany stolu.

Rád bych napsal, že to byla ojedinělá událost, ale děje se to čím dál tím častěji. Když jsem ji konfrontoval, tak z ní nakonec vypadlo, že je to jenom sranda, oboje dvoje natáčela a mám se uklidnit, protože co jsem prý kurva čekal, když se mezi všema promenáduji v upnutých tričkách a kalhotách. A stejně jsem prý zvyklý na to, že mě lidi osahávají, když natáčím to, co natáčím. A pak mě nahlásila za sexuální obtěžování se slovy, že mi stejně nikdo neuvěří, když se proti tomu budu bránit. To není pravda vzhledem k tomu, že na Stanici se natáčí a nahrává úplně všechno.

Takže už jsem zase sebral Gabrielovy hadry, pár týdnů, kdy jsem mohl být sám sebou, skončilo a jsem zpátky v teplácích, rolácích, svetrech pod zadek a kožených rukavicích. Upřímně, vypadám jak debil, ale dokud ta nová skupinka s touhle krávou neodjede, tak si dávám pauzu, moji kluci to vědí, takže si nechodí pro úkoly. Ty rukavice jsou nejdůležitější, to, co se na mně dá nejlíp poznat, jsou ruce, mám na dlaních hodně výrazné popáleniny, které si odmítám nechat odstranit. Mají sentimentální hodnotu, poslední dobou je má víc a víc Yggdrasilanů, nahrazují tetování, podle kterých se identifikujeme. Yggdrasilská tetování jsou v podstatě QR kódy a občas je lepší nedávat na odiv svůj původ, příjem a rodinné jméno. Naštěstí nejsou povinná mimo domovskou planetu.

Dost mě to sere, ten problém s tou krávou, i teď, když už na Stanici nejsem. K tomu je venku mlha, zima a tma.

Začal jsem konečně číst Tajnou historii od Donny Tarttové, jsem asi ve třetině a je to úplně skvělý, zatím si myslím, že si to Bunny zaslouží, ze všech z nich mě sere úplně nejvíc. Přemýšlel jsem o tom, že tuhle knížku nahraju pro Andreu a Bráchu, ale je docela dlouhá, tak nevím, jestli to dám, taky nevím, jestli by se jim líbila. Andrea má raději vizuální popisy, co s sebou přináší fantasy a sci-fi. A Brácha moc na literaturu není, spíš si pustí nějaký podcast se zprávami a ty zase moc nemusím já, moje vlastní civilizace je dost depresivní sama o sobě, nemusím řešit ještě tu vaši.

Brácha měl přijet přede mnou, tak se snad ukáže brzo. Nejsem si tím jistý, ale myslím si, že je od září na Zemi v nějaký ubytovně. Prý mu to odsouhlasil Gabriel, což si s Gabrielem ještě vyřídím, až si popovídáme o tom, co znamená věta „Jsi zodpovědný za život

a reputaci mého svěřence“, která je tučným písmem napsaná na jeho výplatní pásce.

Ale jak tak znám Gabriela, tak si myslím, že Bráchova reputace momentálně leží mezi upocenými trenkami a sáčkem se stopovým množstvím extáze v koupelně nějakého klubu.

Výslech 2021

Vyslýchající:

██████████:

Čím se živíte? Kdo jste, jaké je vaše povolání? Nejdřív jsem se pokoušel o diplomacii, stejně jako můj bratr, ale neuspěl jsem. Pak jsem se rozhodl vstoupit do armády a sloužit svému lidu jiným způsobem. Následně jsem si uvědomil, že jako člen yggdrasilské armády se nikdy nedočkám žádné akce, a tak jsem požádal o povolení vstoupit do wingské armády a bylo mi vyhověno – nikým jiným než mým bratrem –, ale to není podstatné, jen trochu vtipné, pokud znáte souvislosti, což vy neznáte, takže se tady zastavím.

Sloužil jsem v armádě u Wingů, což vlastně není armáda, ale i tak jsem si odvezl posttraumatickou stresovou poruchu a pak jsem přišel na úžasně hloupý nápad stát se zdravotníkem, abych se z toho dostal. Takže teď jsem výškolený zdravotník. Nepomohlo mi to ani hovno, ale aspoň se teď v mých nočních můrách objevuje sterilní chirurgické vybavení, takže je to plus. Popravdě řečeno, vůbec si tím nevydělávám, takže to není nic, čím bych se „živil“. Wingská armáda bere jen dobrovolníky.

Vydělávám si tak, že natáčím videa.

Gabriel 2022

Praha, hlavní nádraží. Sedm nástupišť, Jih a Sever, na každém pravá a levá strana a na prvním nástupišti je ještě kolej A a B.

Dohromady dvacet devět možností, kam může přijet vlak. Vlak domů nám jede z 1J, 2J nebo 1A.

„Vlak domů nám nejede, protože v Mokropsech začalo hořet,“ řeknu předtím, než se ██████ stihne nadechnout, aby mi vynadal za to, že mu volám v 5:50 v pondělí ráno. Objevil se u nás minulý týden a pořád ještě se z Cesty úplně nevzpamatoval. Manažer mi napsal, že ho musel vypravit dřív kvůli nějakému problému na Stanici.

Já a Brácha jsme zkejsli na hlaváku, dva blondatý dementi. On vypadá jako idiot, protože byl línej si nandat kontaktní čočky a teď musí chodit se slunečníma brejlema po podzimní Praze. To, že má na ksichtě make-up, maskuje jeho zářivě oranžová reflexní bunda. „Pod svícem je největší tma“ říká pokaždý, když se někdo podívá, že takhle chodí mezi lidmi.

Šli jsme včera, teda vlastně i dneska do klubu a každé jsme skončili u jiný holky, nevím, jak to s nima dělá, asi za tmy. Ale i tak musí se svojí bílou kůží hrozně moc svítit. Nebo si tím make-upem maluje všechno? Ani to nechci vědět.

Teď oba sedíme na lavičce pod tabulí odjezdů a předstíráme, že nám není zima. Vedle nás je pán zabalený v dece, vane z něj rum a chcanky, má dva Božkovy v IKEA tašce pod lavičkou a klimbá. Takových je tady víc a ještě víc jich leží venku, kam je vyhodili sekuriťáci.

Je jich tady tolik, že jsou reprezentováni dvěma lego figurkami v modelu hlavního nádraží, který stojí v prvním patře, kousek od nás. V létě mi ty dvě plastový figurky, co se přehrabují v koši a chlastaj víno, přišly vtipný, dneska myslím jen na to, že já bych venku umřel zimou už teď. Až bude pod nulou, budu muset přestat chodit z domu. A jestli opravdu budeme muset ven, tak s hodinovou přípravou. Občas si z vás děláme srandu, ale pravda je taková, že co se týče teplot, vydržíte toho o dost víc než my. Na obě strany, cokoliv přes čtyřicet stupňů a můj mozek automaticky vypne.

A tím „my“ myslím sebe a Pašeráka, ale ten už zase odletěl. Poslední dobou se nezdrží dýl než pár hodin, teď letěl za prací.

Někdo potřeboval rychle odvoz. Tak tak se minul s [REDACTED], ten se objevil hned po něm.

Přede mnou se prochází holub, všimnu si, že se kouká na drobek vedle mojích bot, a odkopnu ho směrem k němu. Vyleká se a odletí kousek dál, ale pak se vrátí, drobek sní a odťapkává. Je pěkně tlustej, asi se tady má dobře. Mám holuby rád, připomínají mi krysy, co jsem měl doma, ale jsou miň hnusný. Usměju se na něj a začnu se přehrabovat v tašce, jestli tam nenajdu zbytek sušenky, co jsem si koupil v non-stopu cestou.

O pár metrů dál přijedou po eskalátorech dva dobrovolníci v růžových vestách a mně nálada zase klesne. Jsou tady kvůli uprchlíkům z Ukrajiny, už jsme s Rickem a [REDACTED] diskutovali o tom, jestli bychom se neměli přestěhovat za jinou skupinou do Anglie, ale riskovat let letadlem a všechny kontroly nutné na letišti se nám zatím nechce. Přistávací povolení do Anglie má jenom Profesor, takže to jinak než letadlem nepůjde. Nebo by nás tam mohl hodit, ale to bude už slušně nelegální vzhledem k tomu, že má sedačky jen pro dva lidi.

Před týdnem spadly první dvě rakety na polské území a začali jsme se bát, že si pro [REDACTED] přijedou a všechny nás evakuují tak jako tak.

Nakonec ho tady nechají, jestli jim slíbí, že se v případě nouze evakuuje sám, a jestli ne, tak má Zálohu.

Pro lidi, co tady bydlí celý život, to není až takový šok, nebo jsou znečitlivělí. Škola, práce, děti. Není to tady tak špatný jako jinde na světě, přece jenom je důvod, proč jsme zrovna tady a ne jinde na Zemi, ale pořád je tu hodně lidí, kteří životem prochází jako zombie. Škola, práce, děti.

Mít nalinkovaný život musí být v určitém smyslu příjemné, je to v podstatě důvod, proč jsou hodně věřící lidi šťastní. Pravidla jsou pro lidi pohodlná, vyhovují jim. Buď náboženská, nebo i pravidla, která si sami stanoví. A neříkejte mi, že nemám mít blbý kec, jeden z těch věřících s nalinkovaným životem jsem taky.

Ráno snídaně, tady spíš s čajem než s kafem, přece jen jsme ve slovanské zemi. Pak rohlík s máslem a se šunkou, chleba se sýrem k svačině a hromadnou dopravou do práce nebo do školy.

Předtím než přijedete do práce, je tma, a až odjedete domů, už je zase tma. Stejně jste se tomu přizpůsobili dobře, zdobíte svoje město vánočními světly, pijete svařené víno a jíte pečené kaštany.

Teď už nechodíte tolik jíst do restaurací, ekonomická situace není nejlepší, bojíte se další pandemie. Kvůli tomu jsme už i naplánovali náš odjezd, všechno zabalili, vyčistili, a nakonec pandemie skončila a my tady zůstali a rok poté se vrátili na Stanici.

Ale i chudší lidé, nedopřávající si restaurace, si čas od času dají svařák ze stánku a kochají se vánočními světly. Ti bohatší pojedou na vánoční trhy do Drážďan. My pojedeme taky, zima má tu výhodu, že Brácha a Andrea můžou chodit víc ven mezi lidi.

Kolem nás na nádraží projde dav lidí a jako řeka tmavých kabátů a čepic propluje skrz eskalátor až k metru nebo ven a na tramvaj.

Odjezdová tabule hlásí, že zpožděný vlak přijede na nástupiště 1A, je velká šance, že už tam je. Drknu do Bráchy, který až do teď procházel reddit, instagram nebo něco takového, a rveme se davem kyselých ranních ksichtů směrem k nástupišti. Ve správnou chvíli zvednu hlavu a na pár vteřin se pokochám pohledem na secesní strop haly, aniž bych zpomalil.

Je to takový můj rituál, podívám se pokaždý, když tady jsem, je jedno, jestli spěchám, nebo jdu o dvacet minut dřív. Zároveň se ale musím přiznat, že kdyby se mě někdo zeptal, co na tom stropě vidím, neměl bych odpověď, tak nějak už to dělám automaticky a nedávám pozor.

Cestou na nástupiště 1A mineme sochu Nicholase Wintona, dítěti, co drží za ruku, někdo přes hlavu přetáhl modrou čepici s utrženou bambulí. Vždycky mi přišlo divný, že je docela malej, ale pak mi došlo, že já jsem tady tak deset čísel nad míru.

Naproti nám ve vlaku sedí slečna v černých šatech a červeném kabátu. Fouká si na spálený prst, někdo jí v kavárně nesprávně zavřel horký čaj a ona se cestou polila.

Nejsou tady otevírací okna, pamatuju si na to, když jsem tudy jezdil a kouřil z okýnka, teď jsme cestou prošli kolem cigarety, kterou někdo úplně celou upustil na zem. Chtěl jsem ji zvednout, přece jen je to škoda, a kdyby tady nebyl Brácha, tak bych ji asi i zvednul, vyšel ven a poprosil nějakýho kuřáka před vchodem, aby mi zapálil.

Vlak by mi ujel a já bych venku sledoval hejna holubů a možná jim i někde koupil sušenku.

Výslech 2021

Vyslychající: Rád bych vám připomněl, že vše, co řeknete, může být použito proti vám.

██████████: Použito proti mně? Kde? U soudu? Na párové terapii? V hospodě, až o tom řeknu Gabrielovi?

Vyslychající: Víte, kde jste?

██████████: Jsem na území Děti, v systému Slunce na modré planetě, někde u Berlína. V nepříjemně bílé výslechové cele, sedím na podlaze. Opět se nesnažím o mikromanažování, ale vážně ani židle?

Vyslychající: Navštívil jste modrou planetu již dříve?

██████████: Já ano, už jsem tu jednou byl jako člen diplomatické mise, ale to už je hodně dávno.

Vyslychající: Popište prosím svou první návštěvu.

██████████: Nejprve jsem byl v karanténě. Tři týdny. Nebyly mi poskytnuty žádné informace a byl jsem oddělen od zbytku skupiny, podobně jako teď. Pak mi bylo řečeno, že se k nim nesmím připojit, protože moje existence neodpovídala vašim společenským normám. Neříkali jste tomu společenské normy, ale „morální zákony“ nebo tak nějak.

Vyslychající: Pokračujte, prosím.

██████████: Přivedli mě do bílé místnosti, velmi podobné této, ale dostal jsem židli. Velmi pěkné křeslo s polštářem, seděl jsem na něm docela dlouho, jen jsem se nepohodlně posouval a poslouchal bzučící světla nade mnou. Od té doby jste to vylepšili, světla už nebzučí.

Seděl jsem tam tak dlouho, až jsem si nervózně seškrábal všechny lak a zničil si nehty vlastními zuby. Konečně se otevřely dveře a přivítala mě žena v dlouhých modrých šatech s rukama a vlasy zakrytými šátkem. Zavřela za sebou dveře, ale dál do místnosti nešla: „Zhodnotili jsme, že nejste vhodný k prezentaci na veřejnosti.“

Vím, že je to šokující, ale přísahám, že v té době jsem vypadal mnohem reprezentativněji

a také mě nikdo neznal, takže jsem neměl takovou pověst jako dnes.

Pak jsem byl odveden k nějakému létajícímu stroji, do kterého jsem vstoupil sám. Chvilí jsem si opravdu myslel, že za záhadných okolností zmizím. Stejně jako ty, až skončí tenhle výslech. Tohle není vyhrožování, nebudu to já, kdo to udělá, budou to tví vlastní lidé, ale na to přijdeš později.

„Máte dovoleno vystoupit z vozidla a třicet minut se procházet,“ řekl někdo, o kom jsem předpokládal, že je pilot.

Nebe bylo jasně modré a země zlatá. Bylo mi řečeno, že to, co vidím, je nějaký starobylý systém výroby potravin.

Nebudu lhát, byl jsem podělaný strachy. V té chvíli jsem měl Zálohu, sice ne z vlastní vůle, ale i přesto jsem byl podělaný strachy.

Z lodi to vypadalo jako kus spálené země. Ale zblízka to bylo nekonečné moře zlaté trávy pohupující se ve větru. Stoupalo a klesalo jako příliv a odliv. Viděl jsem, jak se vlny přibližují, až se ocitly přímo přede mnou, tráva mi šuměla kolem nohou, bičovala mě a řezala do holých rukou a s každým závanem větru začalo moře šumět. Šepot byl z počátku velmi tichý, z dálky, a pak najednou všude kolem mě hučel tak hlasitě, že by člověk přísahal, že je to skutečné moře.

A já tam stál jako maják uprostřed hurikánu. Viděl jsem až k obzoru, kde se atmosféra chvěla na okraji vesmíru, vysoko nad ní bylo slunce a stranou na obloze kousek měsíce jako jediný stříbrný půlměsíc zapnutý na modrých saténových šatech, které si Terra každé ráno obléká. Terra, myslíte modrou planetu?

Ano, samozřejmě, myslím modrou planetu, dříve se jmenovala Terra a teď jí místní říkají Země.

Tak jsem to viděl, řekli mi, že mých třicet minut vypršelo, a letěl jsem zpátky. Pokud mám být upřímný, byla to jedna z nejkrásnějších věcí,

Vyslychající:

██████████:

ktelé jsem kdy zažil. Snažil jsem se tu scénérii několikrát nakreslit, ale moje ruce a paměť se mnou nespoupracovaly.

Pak jsem se znovu posadil do bílé místnosti a čekal, až zbytek mé skupiny dokončí svou diplomatickou misi.

2022

Dneska mi Manažer ukázal, jak nám před vchodem leze po zemi ježek. Manažer přiletěl včera v noci, všimli jsme si ho, až když na nás zpoza zlatě rámovaných brýlí koukal jak vyoraná myš, zatímco na pánvi smažil slaninu v pozdních ranních hodinách. Ani se nepřevlíknul, stál tam v pozoru v kompletní uniformě. Jen z drdolu mu padalo pár kaštanových vlasů. Už je na tom opravdu špatně, snažím se nezasahovat, nesnáší to.

Snažím se, ale tady asi zasáhnu, už se to s ním a s Rickem táhne moc dlouho. Slyšel jsem, že na tom teď posledních pár let Manažer byl líp než kdy předtím. Teď je z něj zase troska, už nemůžu předstírat, že to není kvůli Rickovu návratu.

Za pár dní je prosinec, párkrát už bylo pod nulou a tam pod tím habrem, co nám pouští listí na skleněnou stříšku nad vchodem, je ježek.

Něco tam žere z porcelánu, ze kterého občas jím i já, Manažer mu do něj asi dal nějaký kočičí žrádlo. Vypadal komicky, ta miska byla docela vysoká, tak přes ni přetékal, packami se držel okraje a měl v ní zabořený nos.

Já i Manažer jsme jak dva ňoumové mrzli venku a čuměli na něj, Manažer zavrával, když si chtěl dřepnout vedle mě, chytil se mě a spadli jsme oba. Přece jenom už není nejmladší. Začal jsem se smát, zvednul ho ze sebe a ježek nám s hlasitým funěním utek, teda spíš se odkolébál.

„A doufám, že už se nevrátíš! Máš spát pod listím, ty tlustá potvoro!“ křikl za ním Manažer a vešel zpátky dovnitř.

On je taková zvířecí máma, máme tady dvě kočky a třetí občas přijde. Manažer říká, že se chodí ukázat, aby si nemyslel, že umřel. Na to, kdo se chodí ukázat komu, jsem se neptal. Pak taky krmí ty ježky, když už žerou stejný žrádlo jako kočky.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Přimo Tady, Mezi Vámi.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.